

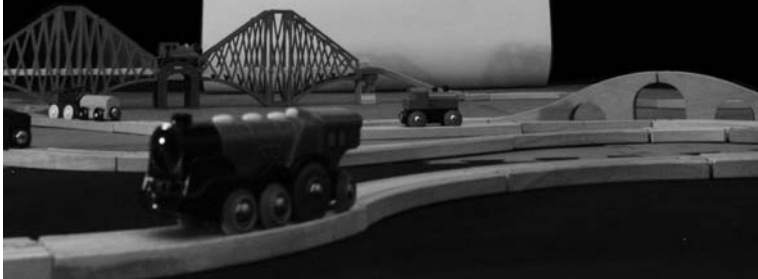
To enter the BART system, she inserted her ticket into the fare gate. The ticket was returned to her, then the fare gate opened.

She was about to enjoy a new and exciting experience.

Knowing that the locomotives could be maneuvered from one place to another without having to worry about the complexities of having to connect metres of wiring to a bank of switches and isolating sections and hoping the whole thing would work, she turned the Control Knob on the Control Unit clockwise until the locomotive had reached the desired speed.

Later, she used the same ticket when she exited the station. The correct fare was automatically deducted from it. If the ticket had had too little value, a sign on the fare gate would have read Underpaid: Go to Addfare. A nearby Addfare vending machine would have told her how much additional fare to pay.

Bay Area Rapid Transit
Humbly R.2345 QNS King Class King Henry VII Loco
Humbly Digital Select Unit

Manu Luksch and Mukul Patel, A NEW AND EXCITING EXPERIENCE, 2008

Met de wijde verspreiding van nieuwe communicatietechnologieën kwam taal aan het eind van de jaren negentig in het vizier van kunstenaars, die door de mogelijkheden van deze nieuwe media gegrepen werden. Netwerkcomputers, waarvan de functies en interfaces grotendeels op taalsystemen gebaseerd zijn, boden een nieuw en opwindend terrein voor onderzoek en experiment. Generatieve poëzie, projecten die op hypertext gebaseerd zijn en de creatie van softwarecodes als een semantisch en esthetisch systeem vormden de kenmerken van enkele van de belangrijkste domeinen van het brede kunstzinnige spectrum van die tijd.

Als gevolg daarvan wijdde het Nederlands Instituut voor Mediakunst in 2002 onder de titel 'The Pleasure of Language' een tentoonstelling aan deze golf van op taal gebaseerde digitale kunst. Kort daarvoor in 2001 organiseerde Peter Weibel 'Im Buchstabenfeld'.¹ Deze tentoonstelling over de 'toekomst van de literatuur' toonde een meeslepende collectie van op geschreven taal gebaseerd werk dat de interactiviteit bejubelde en de veranderingen binnen het lees/schrijfproces aanschouwelijk maakte, waaraan geen papier of boek meer te pas kwam. Uiteindelijk trachtte de tentoonstelling 'poes1s' uit 2004 de esthetiek van de digitale poëzie te ontrefelen, terwijl ook op zaken als gelijk verdeeld auteurschap werd gereflecteerd.²

SPEAKING OUT LOUD benadert het nog steeds productieve terrein van op taal gebaseerde mediakunst vanuit een andere richting dan deze eerdere tentoonstellingen. *Speaking Out Loud* verliest zich minder in het loutere vermogen van digitale technologieën om de dynamiek van taal te visualiseren of zelfs te genereren – hoewel sommige werken in deze tentoonstelling dit vermogen perfect illustreren. Vooral borduurt *Speaking Out Loud* voort op het jaarthema 'democratie'

waaronder de thematentoonstellingen van het NIMk in 2008 tot stand zijn gekomen.

Speaking Out Loud richt zich op de processen van zowel 'thinking out loud' als 'speaking out loud'. 'Thinking out loud' beschrijft het associatieve, dynamische en vaak ongecontroleerde proces van tegelijkertijd spreken en denken over een bepaald onderwerp. We denken vaak 'hardop' om een suggestie te doen, een idee of gedachte te opperen zonder meteen iets vast te willen leggen. *Speaking Out Loud* is een pleidooi voor dit vrije en creatieve gedachteproces met kunstwerken die een speelse en verrassende taalervaring bieden. Dit gebeurt kort gezegd door scherpzinnige taal oefeningen van taalmetamorfozen en -wisselingen.

Je uitspreken toont weerstand en het bestaan van alternatieve zienswijzen. Als democratische verrichting fungeert het als een hoeksteen van de samenleving. Hierdoor bevordert de tentoonstelling het idee van wrijving, onenigheid en debat als belangrijke strategie voor de vorming van een samenleving. In het licht van vertegenwoordigde democratieën, lage opkomsten bij verkiezingen en de in toenemende mate gelijkstelling van levensopvattingen, roept *Speaking Out Loud* op een subtiele manier om actief deel te nemen aan het debat. Het verkent de ondermijnende krachten van de gesproken of geschreven tekst en ontmaskert het inflatoire en cultureel geïmpliceerde gebruik van woorden en formuleringen.

Taal is een complex, wederkerig systeem dat zowel door de cultuur bepaald wordt als de cultuur zelf vormgeeft. De tentoonstelling toont werk in de Nederlandse, Engelse en Duitse taal. Ook al spreken de meeste Nederlanders met gemak twee van deze talen, toch is slechts een klein percentage van de taalgebruikers

wereldwijd daadwerkelijk twee- of zelfs meertalig, in de zin dat ze twee of meer talen als hun moedertaal beschouwen. De meeste taalgebruikers hebben een eerste taal waarin zij zich diepgaander kunnen uitdrukken dan in de andere(n). Binnen een groter cultureel kader van bijvoorbeeld een natie staat kan een groot scala aan culturen bestaan – en ik doel hierbij niet enkel op etnische culturen, maar ook op subculturen –, waarbij de cultuurverschillen hun uitdrukking vinden in en zelfs tot stand komen door het gebruik en het zich eigen maken van de taal. Taal is nooit een abstract systeem, zelfs niet in haar meest kunstmatige vorm, maar altijd een systeem van culturele meerwaardigheid en van talrijke semantische lagen. *Speaking Out Loud* tracht ook deze processen van het begrip en de vertaling van de taal te onderzoeken.

De kunstwerken in de tentoonstelling focussen zich op de handelingen spreken, lezen en schrijven. Ze reflecteren en benadrukken voornamelijk de 'performatieve' kwaliteiten van de taal en ontvullen zo een sterke en onscheidbare verbinding tussen de betekenis van woorden en degene die ze gebruikt. De bekende schrijver Paul Auster vat de handeling van spreken als volgt samen: "Woorden komen eruit, vliegen door de lucht, leven gedurende een moment en gaan dood. Is dat niet vreemd?" De tentoonstelling richt zich op observerende en reflecterende wijze op de vloeibaarheid en dynamiek van taal en betekenis.

Susanne Jaschko

1 Neue Galerie am Landesmuseum Joanneum in Graz, Oostenrijk.

2 Kulturforum am Potsdamer Platz in Berlijn, Duitsland.

In the late 90s, with the wide spread of new communication technologies, language came into focus of artists fascinated with the possibilities of these new media. Networked computer, whose functions and interfaces are largely based on language systems, offered a new and exciting field of artistic exploration and experiment. Generative poetry, hypertext based projects and the creation of software code as semantic and aesthetic system marked some of the major domains of the broad artistic spectrum of these times. Consequently in 2002, the Netherlands Media Art Institute devoted an exhibition entitled 'The Pleasure of Language' to this wave of language-based digital art. Shortly before in 2001, Peter Weibel had curated 'Im Buchstabenfeld'.¹ This exhibition 'on the future of literature' presented a compelling range of written language based works celebrating interactivity and exemplifying the change of the reading / writing process devoid of paper and books. Eventually in 2004, the exhibition 'poes1s' tried to decipher the aesthetics of digital poetry, while also reflecting on subjects as distributed authorship.²

SPEAKING OUT LOUD looks at the still productive field of language-based media art from a different angle than these previous exhibitions. *Speaking Out Loud* is less engrossed in the pure ability of digital technologies to visualise or even generate the dynamics of language – although some of the works in this show are great examples for exactly this capacity. However, the exhibition *Speaking Out Loud* picks up on the annual theme of 'democracy' under which NIMk's thematic exhibitions in 2008 were developed.

Speaking Out Loud centers on the processes of both 'thinking out loud' and 'speaking out.' Thinking out loud describes the associative, dynamic and rather uncontrolled process of simultaneously

thinking and speaking about a particular topic. We think out loud to make a suggestion, to put forward an idea or a thought rather than to make a claim. *Speaking Out Loud* advocates this free and creative process of thinking out loud through artworks that enable a playful and surprising experience of language. This happens in the form of what could be summarised as experimental language exercises or canny transformations and alternations of language.

The act of 'speaking out' demonstrates resistance and the existence of alternative concepts and views. As a democratic act it constitutes a cornerstone of democratic society. In that sense, the exhibition promotes the idea of controversy, dissent and debate as a relevant society shaping strategy. In the light of representative democracies, low voter participation and increasingly leveled concepts of life, *Speaking Out Loud* subtly attempts to call for taking an active role in the debate. Moreover it explores the subversive power of spoken or written text but also unmasks the inflationary and culturally connoted use of words and phrases.

Language is a complex, reciprocal system both coined by culture and shaping culture. The exhibition presents works of Dutch, English and German language. Even though most Dutch speak at least two of these languages with ease, only a small percentage of speakers worldwide are truly bilingual or even multilingual, in that they actually use two or more languages native-like. Most speakers have a first language in which they are more elaborate than in the other(s). A vast variety of cultures – and here I do not only mean ethnic cultures but also subcultures – can exist within one cultural bigger frame such as a nation, these cultural differences are expressed and even established through the use and

formation of language. Language is never an abstract system, not even in its most artificial form, but it is always a system of cultural multivalence and manifold semantic layers. *Speaking Out Loud* also investigates these processes of understanding and translation of language.

The artworks in the exhibition deal with the act of speaking, reading and writing. They particularly reflect on and emphasise the performative qualities of language and thus reveal the strong and inseparable connection between words' meaning and their performance/performer. Renowned novelist Paul Auster captured the act of speaking as "When words come out, fly into the air, live for a moment, and die. Strange, is it not?" It is this fluidity and dynamics of language and its meaning that the exhibition centers on, observes and reflects. In this fluid state, words fly and dance, thus enabling a mental dialogue between the artwork and its viewer/listener, and opening up to continuous interpretation.

Susanne Jaschko

- 1 Neue Galerie am Landesmuseum Joanneum in Graz, Austria.
- 2 Kulturforum am Potsdamer Platz in Berlin, Germany.

—
TUDOR BRATU
RO, 1977, lives and works in Amsterdam
www.tudorbratu.com

—
A CONVERSATION PIECE
2008, language/sound-based performative installation

Tudor Bratu is artist-in-residence aan de Rijksacademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam. Zijn veelzijdige kunstenaarsschap strekt zich uit van fotografie, installaties en performance tot boekontwerp. Zowel in beeld als in taal onderzoekt hij in zijn werk de algemene representatiepatronen in de alledaagse beslomeringen van het dagelijkse leven.

A Conversation Piece is een performatieve spraakinstallatie die uit vijfhonderd toetsen van klassieke orgels bestaat, die aan een computer en geluidsversterkers met speakers zijn verbonden. Elke toets is aan een digitaal geluidsbestand gekop-

peld. Door een toets aan te slaan wordt het geluidsbestand geactiveerd en een zin via de speakerboxen uitgesproken. De machine kan hetzij als instrument voor het performatief vertellen van verhalen dienen, door van alle mogelijke combinaties van de vijfhonderd zinnen gebruik te maken, danwel als een veelstemmige spraakmachine waarvan de werkwijze en de functionaliteit betrekking heeft op de aard van de dialoog. Wanneer er verschillende toetsen – als akkoorden op een piano – tegelijkertijd aangeslagen worden, klinkt er een veelheid aan uiteenlopende stemmen door verschillende speakers. De daaruit voortvloeiende 'symfonie' van taal benadert het wezen van de externe of de interne dialoog.

De vijfhonderd zinnen zijn fragmenten van verschillende geschriften uit de kunstgeschiedenis, filosofie, poëzie en proza die door Bratu zijn bewerkt. Middels *A Conversation Piece* worden verschillende talen (oftewel stemmen), thema's en gedachten door de speler en het publiek gereactualiseerd, gerecontextualiseerd en gereannexeerd, in de zin dat hier een manier wordt geboden om betekenis via taal te herleiden: van de bron – de schrijver – naar de bron – de schrijver/de performer/het publiek.

Het werk heeft betrekking op concepten als de performativiteit van taal, de handeling van het spreken, het mysterieuze van de menselijke stem en de verschuivende betekenissen in het gebruik van zowel spraak als schrift. Het concept voor *A Conversation Piece* werd samen met Istvan Ist Huzjan ontwikkeld. Huzjan is eveneens artist-in-residence aan de Rijksacademie. Voorafgaand aan *A Conversation Piece* creëerden Bratu en Huzjan *A Speech Organ*, een werk dat is gebaseerd op de duizend meest gebruikte woorden in de Engelse taal.

Tudor Bratu is resident artist at the Rijksakademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam. His artistic practice spans from photography, to installation, performance and book making. Using both image and language in his work, he investigates the common patterns of representation in the mundane concerns of day-to-day life.

A Conversation Piece is a performative speech installation that consists out of 500 keys of classical organs, connected to a computer system and sound amplifiers with speakers. Each key is in turn connected to a digital sound file. When a key is stroked, the sound file is activated and a sentence is pronounced through the speakers.

The machine can be used as either an instrument for performative storytelling, by using all available permutations of the 500 sentences, or as a polyphonic speech machine, whose way of working and functionality deals with the nature of the dialogue. When multiple keys are activated at the same time, as one would play chords on a piano, a multitude of different voices speak simultaneously through the different speakers. The resulting 'symphony' of language approaches thus the nature of an external or an internal dialogue.

The 500 sentences are excerpts out of various writings of art history, philosophy, poetry and prose, reworked by Bratu. Through *A Conversation Piece* various languages (i.e. voices), themes and thoughts are re-actualised, re-contextualised and re-appropriated by the player and the audience, in the sense of providing a way of tracing back meaning through language, from the source: writer, to the source: writer/performer/audience.

The work deals with concepts such as the performativity of language, the act of speaking, the uncanny in the human

voice and shifting meanings in the use of either speech or writing.

The concept of *A Conversation Piece* was developed together with Istvan Ist Huzjan. Huzjan is also in residency at the Rijksakademie. Previous to *A Conversation Piece*, Bratu and Huzjan created *A Speech Organ*, a work which is based on the one thousand most commonly used words in the English language.

TIM ETHELLS

UK, 1962, lives and works in London
www.timetchells.com

VLATKA HORVAT

HR, 1974, lives and works in New York
www.vlatkahorvat.com

INSULTS & PRAISES

2003, single-channel video, 63 minutes

In haar werk onderzoekt Vlatka Horvat de relatie tussen doorleefde ervaringen en taal, stijlen van representatie en de sociaalculturele economie van de interactie. Zij heeft in het bijzonder belangstelling voor de schrijnende of onzekere aspecten van de doorleefde ervaring – twijfel, verbijstering en aarzeling, de gespannen of ongemakkelijke aanwezigheid. Als schrijver en beeldend kunstenaar is Tim Etchells geïntrigeerd door de regels en de systemen in de taal en de cultuur, die beide zowel productief

als beperkend zijn. Dit leidde tot een geladen linguïstische samenwerking tussen Etchells en Horvat.

In *Insults & Praises* bestaat een dunne scheidslijn tussen aanbidding en belediging. Een man en een vrouw zitten naast elkaar voor een spiegel en beledigen en prijzen elkaar om beurten. Samen produceren ze een uitputtende verzameling van verbaal misbruik, minachtende zinsneden, complimenten en liefdesuitingen die op een breed scala aan omstandigheden en doelen van toepassing zijn. Deze genadeloze verbale krachtproef wordt overduidelijk live opgevoerd. Het is een geïmproviseerde opeenvolging van beledigingen en lofuitingen die soms vloeiend uit hun mond rollen, dan weer lijken te haperen en het paar, op zoek naar een nieuwe richting, in stilzwijgen achterlaat. Misschien zijn deze lofuitingen en aanvallen voor elkaar bedoeld, of misschien zijn ze simpelweg bedacht om een inventaris aan zinsneden te genereren die op een later moment gebruikt kunnen worden. Op het ene moment lijken ze verstregeld in een monolithische uitwisseling van woorden, op andere momenten lijken ze samen te werken en de taak van het scheppen van emotioneel geladen begrippen en mogelijkheden onderling te verdelen.

Vlatka Horvat's work investigates the relationship of lived experience to language, modes of representation and social/cultural economies of interaction. She is particularly interested in the discomforting or uncertain aspects of lived experience – doubt, perplexity and hesitation, strained or uneasy presence. As a writer and art visual artist Tim Etchells is fascinated with rules and systems in language and in culture, being both productive and constraining. This led to a charged linguistic collaboration between Etchells and Horvat.

There is a fine line between adoration and abuse in *Insults & Praises*. A man and a woman sit side by side in front of a mirror, taking turns insulting and praising each other. Together they draw on an exhaustive list of verbal abuse, derogatory terms, compliments and declarations of affection suitable for a wide variety of occasions and purposes. The performance of this relentless verbal task is evidently live – an improvised sequence of insults and praises which flow readily at times and falter at others, leaving the two silent, struggling for a new direction. They perhaps intend these celebrations and attacks for each other, or invent them simply to generate an inventory of phrases which might be used at some later date. At times they seem to be locked in a monolithic conversation, while at others they seem to be working together, sharing the task of creating a catalogue of emotive terms and possibilities.

LINDA HILFLING

DK, 1976, NIMk artist in residence, Sept – Dec 2008
www.misspelling-generator.org, www.gatepeepin.org

MISSPELLING GENERATOR

2007, search engine and media intervention
Concept and initial python/bash-coding by Linda Hilfling, Firefox extension programming by Erik Borra and code released under GNU GPL
Originally commissioned by Impact

GATE PEEPIN'

2008, artistic intervention
Produced by the Netherlands Media Art Institute

Het vertrekpunt van Linda Hilfling is gelegen in haar aannames omtrent participatie en publieke ruimtes binnen mediastrukturen, met de nadruk op controlemiddelen (codes, organisatie en wetten) en hun culturele impact. Haar kunstzinnige praktijk neemt de

selen, geven deze oertekens componenten aan hun burens door en beïnvloeden ze elkaars ontwikkeling. Afhankelijk van hun culturele achtergrond kunnen de toeschouwers betekenissen ontleden die in de enkelvoudige structuren versleuteld zijn, en worden ze aldus in staat gesteld een individueel bepaalde grens tussen connotatie en zuiver toeval te trekken. Ondertussen verkennen de printplaten de relatie tussen tekens en de fysiciteit van de computer. Hier ontwikkelen de structuren zich tot fysieke voertuigen van de computer als een 'semiotische machine'.

De interactieve *Semiotic Collider* laat ons verschillende tekenpopulaties zien die versnelt kunnen worden, zodat ze op de frequentie van het scherm inwerken om elke keer als ze elkaar penetreren een hele dierenrijk aan tekens verwekken.

Text is a multi-part work consisting of prints, circuit boards and the installation *Semiotic Collider*. Hinting at computer simulations of living systems, the project analyses similarities between semiotic systems and life forms, both of which are conditioned by physical constraints and evolutionary processes.

The project is based on the conviction that cultural and biological activities are inseparably connected and can be

described as communication or semiotic processes. In the same way DNA is read as 'nucleic acid text' again and again and interpreted as a 'textual fabric' for new life forms, the behaviour of biologic messengers, cells, creatures and whole populations can also be understood as responses to signs.

The *Text* images show fractions of infinite, generative mutation processes of structures which more or less resemble characters. They are generated by an algorithm that simulates force fields as an environment of a particle cloud. In this process the structures constantly mutate and undergo transformations and recombinations of their components. Each *Text* image represents a specific environment where a 'particle population' emerges with some degree of freedom to generate structures. Just as organisms exchange genetic material, these 'proto signs' pass components on to their neighbours and affect each other's development. Depending on their cultural background, spectators may find meaning encoded in singular structures, thus drawing an individual line between connotation and pure coincidence. Meanwhile the circuit boards explore the relationship between signs and the computer's physicality. Here the structures become physical vehicles of the computer as a 'semiotic machine'.

The interactive *Semiotic Collider* shows different populations of signs which can be accelerated to interfere with the screen's frequency and to breed a whole zoo of signs every time they permeate each other.

—
JAROMIL
 NL, 1977, lives and works in Amsterdam, NL.
<http://jaromil.dyne.org>

JODI
 Lives and work in Dordrecht, NL.
www.wwwwww.jodi.org

—
**TBT (TIME BASED TEXT): AN
 EXPERIMENTAL (IN) WRITING**
 2007, libre software

Jodi, of jodi.org is een kunstenaarscollectief bestaande uit Joan Heemskerk en Dirk Paesmans. Jaromil is een mediakunstenaar, een GNU/Linux hacker en activist. Ze delen een passie voor minimale esthetiek, tekst, interne processen en literaire experimenten als automatische schrijven. Hun artistieke samenwerking, in opdracht van het Impakt festival in 2005, heeft geleid tot de ontwikkeling van een tool om tijd gebonden tekst te produceren en te publiceren die gebruikt kan worden in een e-mail correspondentie en websites, met het argument dat aarzelingen bij het schrijven gevoeligheden kunnen overdragen.

TBT is een applicatie gemaakt voor het opnemen en afspelen van het schrijven van een tekst, inclusief de aarzelingen en foutieve spelling, die tot op de

milliseconde exact is. Deze techniek voegt extra informatie toe aan digitale poëzie, waarmee een nieuwe tool wordt geboden voor een 'bewustzijnsstroom' en automatisch schrijven die, wanneer de tool online voor e-mails en blogs gebruikt wordt, een 'persoonlijk karakter' aan de tekst kan geven.

De software is zo simpel mogelijk gehouden, vrij van gebruik, vrij aan te passen en in andere applicaties onder te brengen. *TBT* kan als software kunst worden gezien, maar het is vooral een nieuwe vorm van digitale poëzie en biedt een goede mogelijkheid om te reflecteren op de rol van kunst in de relatie tot de oude en de nieuwe media.

Jodi, or jodi.org, is an art collective of Joan Heemskerk and Dirk Paesmans. Jaromil is a media artist, GNU/Linux hacker and activist. They share a passion for minimalist aesthetics, text, inner processes and literary experiments as automatic writing. Their artistic collaboration, commissioned by the Impakt festival in 2005, led to the development of a tool to write and publish time-based text to be used in email communications and websites, arguing that hesitations in writing can be a vehicle for sentiments.

TBT is a console based application for the recording and playback of the act of composing a text, including all hesitations and misspellings, with precision to the millisecond. This technique vehicles additional information in digital poetry, offering a new tool for flow of consciousness and automatic writing which, when used online for e-mails and blogs, can give a 'human touch' to text.

The software has been kept as basic as possible, free to use, modify and embed in other applications. *TBT* can be considered software art, but above all it is a new form of digital poetry and a good occasion to reflect on the role of art in relation to old and new media.

—
KH JERON

DE, 1962, lives and works in Berlin
<http://khjeron.de>

HORDE

2006/2008, mixed media installation
The Dutch version was commissioned by NIMk for
Speaking Out Loud

Fenomenen uit het dagelijks leven vormen de focus van KH Jerons artistieke belangstelling. Hij beschouwt zijn werk als een onderzoek naar populaire sociale kwesties. Vaak vergaart hij zijn materiaal uit openbare bronnen als Google, Wikipedia of van de tv. Dit materiaal wordt vervolgens opgevoerd door kleine robotachtige voertuigen of tot video's bewerkt. Jerons belangstelling ligt in de transformatie van de herkenning door subtiele ingrepen.

Horde is een installatie, een sculptuurachtig object en een technisch netwerk. KH Jeron construeerde tientallen voertuigjes die zich autonoom en volstrekt willekeurig over een witglimmend platform voortbewegen. Elk voertuig murmelt – of beter: vocaliseert – fragmenten van verschillende gespecialiseerde teksten over informatie, disinformatie en informatieontsluiting. Het doel van *Horde* is een illustratie te vormen van de chaos die door de moder-

ne, door de media gegenereerde informatie-overstelping veroorzaakt wordt, en hoe wetenschappelijke benaderingen ons kunnen helpen daar mee om te gaan. Om een contrast te construeren met de kakafonie die door de voertuigen wordt teweeggebracht, heeft Dominik Kuroпка, een specialist in semantische webdiensten en informatieontsluiting, de teksten aan een wetenschappelijke methode onderworpen. Kuroпка, die onderzoek doet naar informatieontsluiting en filtersystemen, heeft de teksten aan de hand van een coördinatensysteem met behulp van een 'vectorspacer' geordend. Een 'vectorspacer' is een instrument dat gebaseerd is op een vereenvoudigde vorm van een vectorruimte model dat teksten verwerkt en classificeert. De teksten die op deze manier verwerkt zijn, worden in de tentoonstelling aan de hand van hun numerieke, multi-dimensionale weergave in het vectorruimte model gerangschikt. Met als resultaat dat de kleur en schikking van de teksten overeenkomsten tussen de verschillende teksten blootlegt en een visuele orde in het gebabbel van de stemmen schept.

Phenomena in contemporary life are the focal point of KH Jeron's artistic interest. He sees his work as an investigation of popular social issues. Often he collects material from public sources like Google, Wikipedia or TV. This material is enacted by small robotic vehicles or compiled into videos. Jeron is interested in shifting the recognition by subtle interventions.

Horde is an installation, a sculptural object and a technical network. KH Jeron constructed dozens of vehicles moving autonomously and erratically on a white, shiny platform. Each vehicle maunders, i.e. vocalises fragments of various specialised texts on information, disinformation and information retrieval. The aim of *Horde* is to illustrate the chaos of the modern media-generated overload

of information and how scientific approaches can help us to deal with it. In order to build a contrast to the cacophony generated by the vehicles, Dominik Kuroпка, who is a specialist in semantic web services and information retrieval, has applied a scientific method to the texts. Kuroпка, who researches information retrieval and filtering systems, has organised the texts along a coordinate system with the help of a 'vectorspacer'. A vectorspacer is a tool based on a simplified version of the vector space model, and processes and classifies texts. The texts processed in this way are arranged in the exhibition space according to their numeric multi-dimensional representation in the vector space model. As a result, the color and placement of the texts reveal similarities between the various texts and bring a visual order to the babble of voices.

—
CHRISTOPH KELLER

DE, 1967, lives and works in Berlin
www.christophkeller.com

INTERPRETERS

2008, modular video installation, 26 min, loop

Christoph Kellers houding als kunstenaar strekt verder dan die van een post-product die de objecten en vormen van de wereld simpelweg verbruikt en afdankt. Voor zover Keller iets observeert en her-

schikt, reflecteert hij tegelijkertijd op het proces van het observeren. Hij bekleedt de positie van de kunstenaar/uitvinder die steeds van rol kan wisselen, waarbij dit spelen van uiteenlopende rollen geen fictief spel is, maar eerder een 'ingreep in de werkelijkheid'.

Interpreters handelt over simultaanvertalingen en de plaats van de taal zelf. De situatie is hier omgekeerd: de toeschouwer zit in de cabine en kijkt en luistert via een koptelefoon naar simultaanvertolkers die hun eigen speeches ter plekke vertalen. Vijf tolken vertellen over het proces van simultaan tolken waarin de woorden van een spreker onmiddellijk vertaald en 'vertolkt' worden. Integraal onderdeel van deze activiteit is het participeren in de gedachtestroom van de spreker. Een eenmaal uitgesproken woord of een contextuele vertolking kan in dit type vertaling niet meer worden teruggenomen; het kan enkel door middel van de daaropvolgende formuleringen aan de ogenschijnlijk lineaire gedachtegang worden toegevoegd. Keller heeft voor de video eerst met de tolken over hun werk en de bijzondere situatie van het simultaan tolken gesproken. Deze interviews zijn door de kunstenaar verzameld en vervolgens afgespeeld – doorgaans voor dezelfde persoon –, die nu de opdracht kreeg een simultaanvertaling van het opgenomen interview te produceren. De toeschouwer in de video/vertalerscabine hoort en ziet de verrichting van een simultane zelfvertaling. Dit staat een onderzoek naar de notie van authenticiteit en waarchtigheid toe, terwijl deze door andere personen in een andere taal overgezet en doorgegeven wordt. De tolk wordt geacht zijn 'persoon zijn in relatie tot anderen', zijn subjectiviteit uit te schakelen en een onmiddellijk, objectief en geschikt equivalent te vinden voor wat hij hoort. Dit werpt de vraag op naar de functionaliteit

van de persoon als puur technisch doorgeefluik, die niettemin tevens geacht wordt borg te staan voor de overdracht van de 'betekenis'. Ook speelt er de kwestie van objectiviteit in relatie tot het functioneren van de simultaanolk, hetgeen in een politieke context soms een uitermate gevoelige aangelegenheid kan zijn.

Christoph Keller's attitude as an artist goes further than that of a post-producer who simply uses and discards the objects and forms of the world. In as much as Keller observes and rearranges something, he simultaneously reflects the process of observation. He takes the position of artist/inventor who can change roles, whereby this role-playing is not a fictive game but rather an 'intervention in reality'.

Interpreters is about simultaneous interpretation and the locus of language itself. The situation is inverted: the viewer sits inside the cabin and looks and listens via headphones at the simultaneous interpreters who translate their own speech. Five interpreters talk about the process of simultaneous translation, in which the words of a speaker are instantaneously translated and 'interpreted'. An integral part of this activity is participation in the speaker's flow of thought. An uttered word or contextual interpretation can not be retracted in this type of translation; rather it can only be added to the seemingly linearly progressing train of thought by means of subsequent formulations. For the video, Keller first interviewed the interpreters about their work and the special situation of simultaneous interpretation. These interviews were compiled by the artist and then played back, usually to the same person, who now had the task of providing a simultaneous translation of the recorded interview. The viewer in the video/translator's booth can see and hear the act of a simultaneous self-translation.

This allows an examination of the notion of authenticity, of truthfulness as it is transferred and transmitted by other persons. The translator is expected to switch off his own personhood, his subjectivity, and to find an immediate, objective and appropriate oral equivalent for what he hears. This poses the question of the functionality of the person as a purely technical transmitter, who nonetheless should also ensure the transfer of 'meaning'. There is also the question of objectivity in the function of a simultaneous interpreter, which can be a very sensitive matter in political contexts.

MANU LUKSCH

AT, 1970, lives and works in London

MUKUL PATEL

UK, 1971, lives and works in London
www.ambientTV.NET

A NEW AND EXCITING EXPERIENCE

2008, mixed media installation
Originally commissioned by Space and Queen Mary,
University of London

De interdisciplinaire en procesgebaseerde werkwijze van Manu Luksch en Mukul Patel is gericht op de kritische ontleding van de mythe dat vooruitgang uit technologie voortkomt, en onderzoekt kritisch de raakpunten tussen de sociale en technologische infrastructures. Hun recente werk concentreert zich op de beveiligings- en bewakingsindustrie.

Dit is het verhaal van een vrouw die alles volgens het boekje doet. Het 'boekje' waarom het hier draait, kan een gebruikershandleiding, een garantiebewijs, 'voorwaarden en condities' of om het even welke handleidingachtige of waarschuwende tekst zijn. Voor haar eigen veiligheid en die van de mensen om haar heen handelt de vrouw

uitsluitend op basis van deze expliciete, geschreven instructies.

Beveiliging en veiligheid zijn cruciale hedendaagse ergerissen die sterk aangewakkerd worden door buitenproportionele risico-inschattingen en een samenleving die in toenemende mate tot procederen geneigd is. Personen streven risicomidend gedrag na en omringen zich met producten die nieuwe ervaringen stimuleren. *A New and Exciting Experience* kaart dergelijke percepties en gedragingen aan, terwijl er tegelijkertijd de draak gestoken wordt met de technobabble en de betuttelende toon van gebruikershandleidingen. De mixed multi-media installatie bevat de documentatie van een opnamesessie met de SPACE Age Sirens, een koor met oudere vrouwen uit het Londense East End onder leiding van Laka D. De vrouwen zingen fragmenten uit gebruikershandleidingen voor wasmachines op polulaire melodieën.

Manu Luksch & Mukul Patel's interdisciplinary and process-led way of working aims at critically dissecting the myth of progress through technology, and typically interrogates the junctures between social and technological infrastructures. Recent works have focused on the security and surveillance industries.

This is the story of a woman who does everything by the book. The book in question could be a user's manual, warranty papers, terms and conditions or any other relevant instructional or cautionary text. For her own safety and that of those around her the woman acts only on such explicit printed instructions. Security and safety are key contemporary concerns, inflamed by extravagant assessments of risk and an environment that is increasingly regulated and litigious. Individuals pursue risk-averse behaviour and surround themselves with products that stimulate exposure to

novel experiences. *A New and Exciting Experience* addresses such perceptions and behaviours while poking fun at the technobabble and nannying tone of user's manuals.

The mixed-media installation includes documentation of a recording session with the SPACE Age Sirens, a choir of senior women from London's East End led by Laka D. The women set extracts from washing machine user manuals to popular melodies.

EVAN ROTH

US, 1978, lives and works in Hong Kong
<http://evan-roth.com>

EXPLICIT CONTENT ONLY

Original Publication: 2005, format: mp3
Updated Re-Release: 2008, format: Vinyl

Evan Roth (ook bekend als fi5e) is een kunstenaar wiens belangstelling in het bijzonder uitgaat naar technologie, naar instrumenten die mensen meer macht over hun eigen leven geven, naar open source formaten en de populaire cultuur. Zijn werk op het gebied van graffiti, open source technologie en openbare ruimtes heeft Roth ertoe gebracht in 2006 samen met James Powderly het Gaffiti Research Lab op te richten. Veel van zijn werk brengt hij uit onder de naam 'fi5e', en in zijn vrije tijd houdt hij zich graag bezig met het overtreden van copyright- en antivandalismewetten.

Explicit Content Only is een datavisualisatie van de krachttermen uit NWA's revolutionaire 'gangsta rap'-album *Straight Outta Compton* uit 1988. Alle teksten die veilig op de radio gedraaid konden worden, zijn uit het 60 minuten en 27 seconden durende album verwijderd, waardoor enkel een ingedikte aaneenschakeling van 2 minuten en 55 seconden overblijft die door de United States

Federal Communications Commission als 'explicit' werd aangemerkt. Op tienjarige leeftijd kocht Roth de Straight Outta Compton-plaat, vanwege zijn passie voor vloeken en vieze woorden. Op zevenentwintigjarige leeftijd schiep Roth deze gereduceerde mash-up als een eerbetoon aan een brok populaire cultuur dat zijn carrière diepgaand beïnvloed heeft. Ondanks dat hij van de Recording Industry Association of America het bevel heeft gekregen zijn activiteiten te staken, kan het album nog steeds gratis van evan-roth.com gedownload worden. Het rumoer rond intellectueel eigendom dat rond het project is opgelaaid, werpt een scherp licht op de overeenkomsten tussen de inhoudelijke censuur op rapmuziek tijdens de jaren tachtig en censuur als een hedendaags neveneffect van het buitensporig gebruik van copyrightwetgevingen.

Evan Roth (aka fi5e) is an artist with interests in technology, tools of empowerment, open source, and popular culture. Roth's work with graffiti, open source technology and public space led to him forming the Graffiti Research Lab with James Powderly in 2006. He frequently releases work under the name 'fi5e' and enjoys spending his free time violating laws related to copyright and vandalism.

Explicit Content Only is a data visualization of the curse word content of N.W.A.'s ground breaking 1988 gangsta rap album, *Straight Outta Compton*. All radio safe content has been removed from the original 60 minute and 27 second album, leaving a condensed 2 minute and 55 second string of content deemed 'explicit' by the United States Federal Communications Commission. At the age of 10, Roth bought the *Straight Outta Compton* album because of his infatuation with curse words. At the age of 27, Roth created this reductive mash-up

as a tribute to a piece of popular culture that has had a profound influence on his career path. Despite receiving a RIAA (Recording Industry Association of America) cease and desist notice, the album can still be download for free from evan-roth.com. The intellectual property concerns associated with the project highlight comparisons between the content censorship issues surrounding rap music in the 1980's and censorship as a side effect of excessive use of copyright law today.

—
CHARLES SANDISON
UK, 1969, lives and works in Tampere
www.torridatebay.com

GOOD AND EVIL
2002, media installation

Charles Sandison staat bekend om zijn ruimtelijke installaties van op taal gebaseerde projecties. Het onderwerp van veel van zijn kunst is het onvermogen van kunst om te communiceren. Hij schept eenvoudig vervaardigde, verleidelijke ruimtes die onafhankelijk van de toeschouwer zijn, in de zin dat de toeschouwer en het kunstwerk op basis van gelijkheid naast elkaar voortbewegen. Sandison gebruikt tekst als een opzettelijke ontkenning van wat normaal

gesproken van bewegende gegeneerde beelden verwacht wordt. Dit eenvoudige gebruik van tekst miskent de pure verwerkingskracht van de moderne computer. Zijn techniek bestaat uit het schilderen met licht, tijd en elementaire karakters.

De gepresenteerde installatie toont twee typen woorden: 'EVIL' en 'GOOD'. De 'slechte' woorden zijn bloedrood gekleurd, de 'goede' maagdelijk wit. De beide woorden beschikken over dezelfde eigenschappen en hebben precies hetzelfde doel. Hun aandrang om alle beschikbare ruimte te bezetten, wordt voortgedreven door hun verlangen de tegenstander uit te schakelen. Tegelijkertijd vereist het verlangen de tegenstander te elimineren dat alle beschikbare ruimte gekoloniseerd wordt. Terwijl de woorden zich in tegenovergestelde richtingen voortbewegen, organiseren ze zich in aanvalskolonnen en verdedigingslijnes. De woorden komen tot leven met behulp van genetische codes die hetzelfde zijn als degenen die in micro-organismen als bacteriën of kankercellen worden aangetroffen. De woorden vloeien traag, bijna als een vloeistof of verf. Terwijl ze bewegen, hebben ze veel weg van brede penseelstreken die zich in de duisternis van de kamer verspreiden. *GOOD AND EVIL* is een kunstwerk dat zowel alomvattend als naar binnen gericht is, maar zeker ook politiek.

Charles Sandison is well known for his spatial installations of language-based projections. The inability of art to communicate is often the subject of his art. He creates simply crafted, seductive spaces which are 'of themselves', independent from the viewer, in that the viewer and the artwork move alongside each other on equal terms. Sandison uses text as a deliberate negation of what normally is expected from moving generated graphics. This simple use of text undervalues

the raw processing power of the modern computer. His technique is to paint with light, time and elemental characters.

The installation presented features two kinds of words, 'EVIL' and 'GOOD'. The 'evil' words are blood red, and the 'good' words are pure white. Both words possess the same attributes and have exactly the same goal. Their drive to occupy all the given space is motivated by the desire to eliminate their opposite. Equally, the desire to eliminate the other requires them to colonise all available space. Thus the will to exist is defined by struggle and a conflict of opposites. As the words move in opposition to each other they organise themselves into columns of attack and lines of defense. The words are animated using genetic codes similar to those found in microorganisms such as bacteria or cancerous cells. The words flow slowly, almost like liquid or paint. As they move they are like broad brush strokes, spreading out into the darkness of the room. *GOOD AND EVIL* is an artwork that is both global and internal, but certainly also political.

—
TRIKOTON – MAGDALENA KOHLER
AT, 1982, and lives and work in Berlin
www.trikoton.com

TRIKOTON – HANNA WIESENER
DE, 1981, and lives and work in Berlin
www.trikoton.com

THE VOICE KNITTING COLLECTION
2007, mixed media installation

—
Trikoton is zowel een designlabel als een project dat zich op de menselijke stem richt, en op de technieken om deze op te nemen en te reproduceren. Terwijl Magdalena Kohler een opleiding tot modeontwerper volgt, studeert Hanna

Wiesener productontwerp en interactieve systemen aan de Universität der Kunste Berlin. Samen zijn ze op zoek naar nieuwe mogelijkheden voor generatieve modeontwerpen en naar een herinterpretatie van de relatie tussen mens en machine.

Hoe voelt het wanneer je trui een werktuig van je eigen stem wordt? Breien en communiceren zijn altijd hand in hand gegaan. Toen mensen in breigroepen samenkwamen, was dat een moment om verhalen te vertellen. Het idee voor het werk heeft zijn wortels in deze geschiedenis en in deze verhalen. *Trikoton/ The Voice Knitting Collection* zet stemsignalen over op kleding om zo tot een nieuwe esthetiek van de spraakopname te komen. De schema's van patroonkaarten voor oude, mechanische breimachines vormden de inspiratiebron voor het auditieve dataprogramma. Het frequentiebereik van een gesproken boodschap is omgezet in een binaire code voor breipatronen.

Voor het Ars Electronica festival uit 2007 creëerden Kohler en Wiesener *Gelsomina, the Voice Knitting Machine*. Voor de installatie werd een mechanische breimachine uit de jaren zeventig 'gehackt' om interactief te worden gemaakt. Ze gebruikten een microcontroller en vierentwintig kleine motoren om een patroonkaart te imiteren, die middels een computer direct met stemsignalen bestuurd kon worden. Onlangs werd een *Trikoton*collectie gelanceerd die gebaseerd is op een parametrisch breiprogramma dat samen ontwikkeld werd met een Duits breibedrijf en de Design Reaktor Berlin – een samenwerkingsverband van de Universität der Kunste en een kleine producent. Een webgebaseerde toepassing maakte het de gebruiker inmiddels mogelijk om zelf zijn of haar ingesproken boodschap in mode om te zetten – even persoonlijk en uniek als de menselijke stem.

Trikoton is both a design label and a project which focuses on the human voice and techniques to record and reproduce it. While Magdalena Kohler is studying fashion design, Hanna Wiesener is studying product design and interactive systems at the University of the Arts in Berlin. Together they try to find new possibilities for generative fashion design and man-machine relations.

How does it feel when your sweater becomes a medium of your own voice? Knitting and communication were always related: When people came together in knitting circles, it was storytelling time. The idea of the work is rooted in this history and in these stories. *Trikoton/ The Voice Knitting Collection* transfers voice signals to clothes, thus creating a new aesthetic of speech-recording. The scheme of pattern cards for old, mechanical knitting machines inspired the audio data programme. The frequency band of a spoken message is converted into a binary code for knitting patterns.

For the Ars Electronica festival in 2007, Kohler and Wiesener created *Gelsomina, the Voice Knitting Machine*. For the installation, a mechanical machine from the 1970s was hacked to become interactive. A microcontroller and 24 small engines were used to imitate a pattern card that could be directly controlled by voice signals via a computer. Recently a *Trikoton* collection based on a parametrical knitting program was produced together with a German knitting company and Design Reaktor Berlin – a cooperation of the University of the Arts and small manufacturer. Now a web-based application enables the user to transfer his or her own spoken message into a fashion piece – as personal and unique as the human voice.

Evan Roth, EXPLICIT CONTENT ONLY

tekst text: Susanne Jaschko en and
de kunstenaars the artists

vertaling translation: Gertjan Cobelens (UK/NL),
Don Mader (NL/UK)

dank aan thanks to: Florian Cramer en and Jaromil

